

τυχαίος

τυχαίος, -αία, -αίο, επίθ. [<μτγν. τυχαῖος], τυχαίος. **1.** που είναι ασήμαντος, συνηθισμένος, που δεν είναι σπουδαίος: «δεν μπορεί να 'ρχεται ο κάθε τυχαίος και να μου ζητάει δανεικά || πρόσεξε αυτόν τον άνθρωπο, γιατί δεν είναι τυχαίος». Επίρρ. **τυχαία** κ. **τυχαίως**, κατά τύχη: «συναντηθήκαμε τυχαία στο δρόμο».

- *όλως τυχαίως*, εντελώς τυχαία: «τον συνάντησα *όλως τυχαίως*».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας